

Bref från Delsbo.

(Till Sundsvalls Tidning.)

Den 2 dec.

Hemska toner ljuda i nattens stillhet öfver nejden.

Klockan half två natten till i fredags, hördes åter de välkända, hemska tonerna från kyrkans klockstapel, förkunnande att elden vore lös. Man måste upp ur sina varma bäddar, uti 26 graders kyla, skynda till brandstället och bistå med räddning och släckning. Eld hade utbrutit i Delsbo prostgård med början å vinden. Den tog snart öfverhand till följe af brist på manskap och brandredskap. Först då ingen utsigt att rädda den ståtliga byggnaden undan total förstörelse förefans, tillströmmade folk, som då hade den angenäma pligten att endast se på, huru elden girigt roffade bland de brännbara ämnena. Några behjertade män hade dock den rådigheten, att biträda med räddningen af lösöret, hvilket hade till följd att rätt mycket kunde räddas, som eljes hemfallit åt den allt uppslukande elden.

Prostinnan Norelius, hvilken är sängliggande sjuk, utbars i rätt tid, medelst bärstol.

Prosten Norelius var rådigheten sjelf. Trots sina åttio år, var han den sista som lemnade de brinnande rummen, och lyckades med lifsfara rädda alla kyrkans bocker och handlingar, jemte en del egna. Allt lösöre, tillhörande tjänstefolket, hvil-

ket var oförsäkradt, brann upp. Den undre våningen tillhörande socknen, var brandförsäkrad för cirka 6,000 kronor. Den öfre, tillhörande prosten Norelius, var likaledes försäkrad till obekant belopp. Dock torde summan icke understiga 3,000 kronor. Socknen anses tillfölje af den låga försäkringen göra rätt kännbar förlust. Man beklagar dock mest tjänstefolket, som hade allt oförsäkradt.

Prosten Norelius jemte familj har tills vidare fått rum i komministorgården, hvilken välvilligt upplåtits.

— Personen, som till en början ombestyrde ringningen, kände i sin ifver icke nattkylan, utan förfrös sina båda händer.